Р Е Ш Е Н И Е
№ 40393

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 22 състав,** в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3654** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.128а от АПК.

Предявен е установителен иск с правно основание чл.128, ал.1, т.8 от АПК.

Образувано е по искова молба от Л. Л. Л. за обявяване нищожност на определение № 1133/10.09.2025г., постановено по дело № 882/2025г. по описа на Административен съд София-област.

Въведените твърдения в обстоятелствената част на исковата молба са, че определението противоречало на морала и добрите нрави, защото се потвърждавало нищожното решение № 76-08/23.10.2019г. на ОСЗ- С. за възстановяване на правото на собственост върху недвижим имот в местността „Двора“, който никога не е принадлежал преди колективизацията на Й. С. Ф., а неговите наследници да са подавали валидно заявление за реституция по ЗСПЗЗ.

Излага се също, че определението е нищожно, защото е постановено извън правораздавателната власт на съда, както и без да се обсъдят представените доказателства, посочена била неправилна правна квалификация, нарушени бил принципите на диспозитивното начало и на истинност и законност.

В проведеното открито заседание на 18.09.2026г. ищецът се явява лично и поддържа исковата претенция. Пледира за нейното уважаване, като обобщава доводите си за това в писмена защита от 28.09.2026г. и от 08.10.2026г.

Ответникът – министър на земеделието и храните, чрез процесуален представител юрк. Б. П. оспорва исковата претенция. Представен е писмен отговор на 29.06.2026г., в който се посочва, че определението е постановено в рамките на правораздавателната власт на съда, от законен състав, подписано е от членовете му, налице било пълно съответствие между мотивите и

диспозитива, волята на съда била разбираема и ясна. В хода на устните състезания пледира за отхвърляне на иска, като неоснователен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът- Общинска служба по земеделие - С. не взима участие по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК, писмените доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С решение № 243/23.10.2008г. по гр.дело № 573/2007г. на Районен съд- Самоков, е било отменено решение № 235ДО/07.02.1994г. на ПК-С., с което не е била възстановена собствеността на наследниците на П. Б. П., върху ливада в местността „Р. дол“, с площ от 0,600 дка, като е било признато правото на възстановяване на собствеността върху този недвижим имот, разположен в землището на [населено място].

С решение № 235ДО/18.07.2013г. по преписка № 235ДО/03.06.1992г., Общинска служба по Земеделие- С., е възстановила на наследниците на П. Б. П., правото на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници по отношение на недвижим имот-ливада с площ от 0,600 дка, находяща се в землището на [населено място], местността „Р. дол“, при граници: наследници на Н. В., наследници на П., път, наследници на Г..

С решение № 76-08/23.10.2019г. по преписка № 103ДО/14.02.1994г., Общинска служба по земеделие- С. е възстановила на наследниците на Й. С. Ф., правото на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници върху недвижим имот-ливада с площ от 0,500 дка, находяща се в землището на [населено място], местността „Двора“, представляваща имот № 22469.37.733.

Л. Л. Л. е оспорил мълчалив отказ на министъра на земеделието и храните, да се произнесе по негово искане с вх.№ 9401203/26.05.2023 г., по реда на чл.14, ал.7 от ЗСПЗЗ да отмени или измени решение № 76-08/23.10.2019 г. на Общинска служба по Земеделие- С. или да разпореди на Общинската служба по Земеделие- С. да го измени. Обжалван е бил и мълчалив отказ на Общинска служба по Земеделие- С. с правно основание чл.14, ал.7а от ЗСПЗЗ.

Образувано е било гр. дело № 893/2023г. пред Районен съд- Самоков.

С определение № 406/07.05.2025 г., постановено по гр. дело № 893/2025г., е оставена без разглеждане жалбата на Л. Л. Л., а производството е било прекратено на основание чл.159, т.4 АПК.

В мотивите на определението е изложено, че Л. Л. Л. не е заявител, респ. правоприемник по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗСПЗЗ и не е страна в административно производство по възстановяване правото на собственост на наследниците на Й. С. Ф. по отношение на ливада с площ от 0.500 дка, находяща се в местността „Двора“ в землището на [населено място], [община]. Жалбоподателят нямал качеството на заинтересована страна, по смисъла на чл. 14, ал. 1 - 3 ЗСПЗЗ, вр. чл.10, ал. 1 от ЗСПЗЗ, поради което липсвал правен интерес за него от предявяване на жалбата.

С определение № 1133/10.09.2025 г. по дело № 882/2025 г. Административен съд София-област е оставил в сила определение № 406/07.05.2025 г., постановено по гр. дело № 893/2023 г. на Районен съд- Самоков.

С решение № 7061/24.06.2026г. по дело № 3611/2026г. на Върховен административен съд, IV-то отд., е отхвърлено и искането на Л. Л. Л. за отмяна на определение № 406/07.05.2025 г., постановено по гр. дело № 893/2023 г. на Районен съд- Самоков, потвърдено с определение № 1133/10.09.2025 г. по дело № 882/2025 г. Административен съд София- област.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град формира следните

правни изводи:
Предявеният установителен иск е допустим, доколкото съдебното определение е окончателно, т. е. същото не подлежи и не е било предмет на последваща инстанционна проверка. Искът е предявен от страната участник в процеса, който е приключил с постановяването на акт, който я обвързва със силата на присъдено нещо.

Искът с правно основание чл.128, ал.1, т.8 от АПК е НЕОСНОВАТЕЛЕН.
Според Тълкувателно решение № 1/10.02.2012 г. по дело № 1/2011г. на Върховния касационен съд, задължително за всички съдилища по силата на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, нищожни са съдебните решения, постановени: от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, които не са в писмена форма, има абсолютна неразбираемост на волята на съда или са неподписани.
В правната теория и съдебната практика е изяснено, че нищожни са тези актове на съда, които страдат от толкова съществени пороци, свързани с надлежността на правораздавателния орган, пределите на неговата власт и формата на постановеното решение, че те се отразяват на валидността им. Нищожността на съдебните решения/определения е резултат от най-тежки пороци при формиране на волята на съдебния орган. Касае се за недостатъци, свързани с функционирането на съда, с изключителното му овластяване да разрешава спорове, с формата на съдебното решение/определение или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля.
Нищожно е и онова решение, което изисква невъзможно изпълнение с оглед научните и техническите постижения на съвременната цивилизация, както и изпълнение на действие, съставляващо престъпление или несъвместимо с основите на правовия ред.
Съдебното решение трябва правилно да разрешава спора между страните за материалното право и да отговаря на действителното положение между тях. Съдебното решение е възможно да страда от различни по вид пороци. В зависимост от тежестта на пороците, от които то е засегнато и редът за тяхното отстраняване различаваме такива, които водят до нищожност, до недопустимост или до неправилност на решението.
Отличителен белег на нищожното решение е, че то не отговаря на изискванията за валидност, а такова е онова, което е постановено от надлежен орган, овластен от закона за издаването му. Нищожното решение не е годно да породи присъщите правни последици.
За разлика от нищожното решение, неправилното решение е всякога валидно и допустимо. Макар и порочно, то поражда правни последици, докато не бъде отменено, поради това, че противоречи на действителното положение.
С оглед на посочените критерии, очевидно въведените от ищеца твърдения се отнасят до правилността на определение № 1133/10.09.2025г. по дело № 882/2025г. на Административен съд София- област, а не до неговата действителност. Проверка обаче относно правилността на процесния акт не може да бъде извършена в настоящото производство.
Волята на съда както в мотивите, така и в диспозитива е ясно изразена и базирана на относимите правни норми. Диспозитива на акта е оставяне в сила на определение № 406/07.05.2025 г., постановено по гр.дело № 893/2023г. на Районен съд- Самоков, каквото е правомощието на касационната инстанция по чл.221, ал.2 АПК, във вр. чл.236 АПК.
Всички развити от Л. Л. Л. съображения, по безусловен начин навеждат на обстоятелството, че между наследниците на П. Б. П. и на Й. С. Ф. е възникнал спор за материалното право на собственост върху недвижим имот, находящ се в местността „Р. дол“, в землището на [населено място]. Нито Районен съд- Самоков, нито Административен съд София-област са разглеждали и са се произнасяли по този спор, тъй като същият подлежи на разрешаване само по исков път, при

предявен иск с правно основание чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ, респ. чл.124 ГПК или чл.108 ЗС, но не и по правилата на административното съдопроизводство по чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ, във вр.чл.145- чл.228 АПК.
В обобщение, определението е в писмена форма, издадено е от надлежен съд и законен тричленен състав /чл.217, ал.1 АПК/, в рамките на законовите му правомощия /чл.221, ал.2 АПК/, волята да се разреши спора, с който е бил сезиран, е понятна, разбираема и изпълнима. При наличието на посочените изисквания, утвърдени от теорията и практиката, този акт е действителен. От изложеното в исковата молба се стига до извод, че Л. Л. Л. не е съгласен с мотивите на съда, като е недопустимо в настоящото производство да се коментират основания, които могат да доведат единствено до отмяна, при упражнен касационен контрол.
В заключение, кумулативно не са налице юридически факти - елементи от правопораждащ фактически състав, с които правната норма свързва установяване на претендираната от Л. Л. Л. невалидност на определението. Постановен е действителен съдебен акт, а отсъствието на основания за обявяване на нищожността му, обуславя отхвърляне на предявената искова претенция.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.3 от АПК и чл.37, ал.1 от Закона за правна помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, следва да се заплати на МВР, сумата в размер на 200,00 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство. Съгласно чл. 3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България и Решение 2025/1407 на Съвета от 08 юли 2025 г., относно приемането на еврото от България, официалната парична единица в Република България е еврото с левова равностойност от 1.95583 български лева. По аргумент от чл. 12 и чл.13 от ЗВЕРБ, сумата трябва да бъде превалутирана по посочения курс и определена на 102, 26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента).
Мотивиран от горното и на основание чл. 128, ал.1, т.8 от АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, 22 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска, предявен от Л. Л. Л. за обявяване нищожност на определение № 1133/10.09.2025г., постановено по дело № 882/2025г. на Административен съд София-област.

ОСЪЖДА Л. Л. Л. ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерство на земеделието и храните с адрес: [населено място], [улица], сумата от 102, 26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента), на основание чл.143, ал.3 АПК.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.
ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: